

Parochie	1
In de pen	6
Klapstoel	9
Kerk	10
Cultuur	11
Dossier	12
Varia	14
Op·tocht	16
Mensen	17
Bisdom	18
Podium	20

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Jezus op Facebook?

„Het stond uitdagend op de cover van de *Knack*-bijlage naar aanleiding van de Maand van de Spiritualiteit: „Vandaag zou Jezus op Facebook zitten.” Het verbaast me telkens weer met hoeveel gemak en zelfverzekerdheid zulke uitspraken worden gedaan. Overigens, als ik naga waar de aanwezigheid van de Mensenzoon anno 2011 volgens sommigen vereist is, vraag ik me af of Hij wel de tijd zou vinden om dagelijks met Facebook bezig te zijn. Van betogingen van ‘indignados’ en hun broeders in Wall Street, over clandestiene overtochten van asielzoekers, tot het lot van de bedreigde christenen in het Midden-Oosten... Er is werk genoeg aan de winkel.

De Bijbel leert ons dat Jezus niet zomaar deze of gene was, Hij was veeleer onvoorspelbaar. Ook al was de richting die Hij insloeg, in grote lijnen duidelijk. Ik denk niet dat Hij mee zou hebben staan jodelen met de menigte Libiërs rond het dode lichaam van hun tirannieke en geesteszieke leider. Natuurlijk zouden we Jezus het liefst overall zien waar de gerechtigheid op het spel staat. Het zou Hem beslist niet onbewogen laten. Maar zou Hij nadien ook nog tijd en zin hebben om, zoals het in *Knack* stond, „geen enkel tv-interview te schuwen”?

Laten we er geen misverstand over bestaan: op de vraag of de Kerk haar boodschap ook via de sociale netwerken moet uitdragen, is het antwoord bevestigend. Dus ook via Facebook. We moeten echter ophouden te doen alsof we bij voorbaat weten waar Jezus vandaag allemaal aanwezig zou zijn, of aan welke manifestatie of talkshow Hij zou deelnemen.

Tijdens zijn leven leerde Jezus ons wat goed en kwaad is en wat de consequenties daarvan zijn voor ons dagelijkse leven. Hij deed dat zonder iemand te veroordelen. In die zin was Hij ‘geheel anders’, ook al hebben we geen concreet beeld van Hem. Maar van sommige medemens hebben we evenmin een afgerond beeld en vaak kunnen we

niet bij voorbaat voorspellen hoe zij gaan reageren. Van hen hebben wij vaak het meest te leren. Daarom is het, om Jezus te leren kennen, belangrijk dat we de schatten van de Schrift elke dag onbevungen beluisteren. Voor de christen komt het er immers niet op aan met groot misbaar veel dingen te doen, hij moet zich concentreren op wat werkelijk belangrijk is.

Bij de voorstelling van de herwerkte versie van zijn boek *De drie pijlers van de wereld* wees Benoît Standaert er onlangs op dat we studie en wijsheid – de eerste pijler – vaak uit het oog verliezen. Dat geldt iets minder voor de twee andere – gebed en stilte, en naastenliefde. Als we aan mensen in onze omgeving de vraag stellen „Waar komt het voor jou als christen op aan?”, dan krijgen we volgens de benedictijn van de abdij van Zevenkerken vaak als antwoord: „Goed zijn voor je medemens.” Soms wordt daaraan toegevoegd: „En op zondag naar de mis gaan.” Daaruit besluit Standaert dat het profetische vooropstaat, de ethische aandacht en het engagement voor de medemens. Nu en dan volgt nog iets over aandacht voor God in de vorm van de zondagsplicht. Maar waar blijft die andere pijler, wijsheid en inzicht?

„Luister, mijn zoon...” Zo luiden de eerste woorden van de Regel van Benedictus. Luisteren betekent hier: je openstellen voor het Woord, voor inzicht en wijsheid die ons wijzen op het belang van bidden en werken en die ertoe bijdragen dat we ons niet zomaar laten meeslepen door ‘over-activisme’, een van de welvaartsziekten van onze technologische samenleving. Dat vergt van ons studie, lectuur, traagheid ook. Allemaal zaken die – onder meer door de vluchtigheid en snelheid van de massamedia – niet meer vanzelfsprekend zijn. Maar als we de moeite niet doen om ons in de Bijbel te verdiepen, waarom zouden we dan gemakshalve aannemen wat er op Facebook staat? ”

Colofon

KERK & leven
Halewijnlaan 92
2050 Antwerpen
www.kerkenleven.be
KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
UITGEVER**

Filip Debruyne
De parochie is verantwoordelijk
voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
tel. 03 210 08 40
fax 03 210 08 49
redactie.kerkenleven@kerknet.be

Hoofdreducteur

Bert Claerhout

Eindredacteur

Peter Goirdts

Redacteurs

Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
Lieve Wouters

Redactiesecretariaat & Optocht

Martine Croonen
secretariaat.kl@kerknet.be

Diocesane redactie Antwerpen

Persdienst Bisdom Antwerpen

Schoenmarkt 2

2000 Antwerpen

tel. 03 202 84 30 (van maandag tot

woensdagmiddag)

fax 03 202 84 31

redactie.bisdom.antwerpen@

kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

Persdienst Bisdom Brugge

Heilige Geeststraat 4

8000 Brugge

tel. 050 33 59 05

fax 050 34 14 32

persdienst.bisdom.brugge@

kerknet.be

Diocesane redactie Gent

Eveline Coppin

Bisdomplein 1

9000 Gent

tel. 09 225 16 26

fax 09 223 39 59

eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt

Persdienst Bisdom Hasselt

Vrijwilligersplein 14

3500 Hasselt

tel. 011 28 84 58

fax 011 28 84 78

persdienst@bisdomhasselt.be

Diocesane redactie Mechelen-Brussel

Pers- en informatiedienst

Wollemarkt 15

2800 Mechelen

tel. 015 21 65 01

fax 015 20 94 85

aartsbisdom@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp

Catapult, Antwerpen

Lay-out & Zetwerk

Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus

Leopold II laan 53

1080 Brussel

tel. 02 428 21 03

fax 02 428 37 55

katrien.lannoo@trevipius.be

www.trevipius.be

DIENST PAROCHIEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn

© copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit *KERK & leven* zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Blijven hopen

KERK & leven, 5 OKTOBER 2010

Ik vind me volledig terug in de reactie van lezeres De Langhe over de gebedsdiensten. Als inwoner van een faciliteitengemeente hebben we het moeilijk om als kleine Nederlandstalige gemeenschap overeind te blijven. We zijn gelukkig nog steeds een weliswaar sterk ‘gedeelde’ voorganger te hebben en een voldoende aantal kerkgangers in de tweeweekelijkse vieringen. Maar wat brengt de nabije toekomst? En ik kan me nog verplaatsen naar een naburige kerk of ik kan de Franstalige viering bijwonen – voorgegaan door een Afrikaanse missionaris. Als oudere ben je echter wel degelijk het slachtoffer van de stugge, kerkelijke houding op het vlak van het priesterambt. We blijven hopen dat hierin binnen afzienbare tijd verandering komt.

Myriam THEETEN, Drogenbos

Gebedsdiensten

KERK & leven, 5 OKTOBER 2010

Hierbij mijn reactie op de lezersbrief van Marie-Claire De Langhe uit Maarkedal. De Kerk heeft zeker het ‘recht’ om de mensen zonder eucharistie en/of andere sacramenten samen te roepen. Dat doen we toch als we in familie bidden, alleen al vóór en na het eten, of als we de rozenkrans bidden. Jezus heeft toch gezegd „waar er twee of drie in mijn naam bijeen zijn, ben Ik in hun midden”.

Het Concilie van Trente doet hier niet terzake. Het geloofspunt van het bestaan van zeven sacramenten, waarvan de eucharistie de belangrijkste is, bestaat trouwens reeds sinds het midden van de twaalfde eeuw en is nadien uitdrukkelijk bevestigd door de concilies van Lyon (1274) en Florence (1438-1445). Trente heeft dat in de zestiende eeuw bevestigd, om de gekende historische redenen. Ook de Grieks-orthodoxe Kerk verklaarde officieel reeds zeven sacramenten in de negende eeuw (Photius) en later nogmaals in de elfde eeuw (Cerularius), ondanks de afsplitsing van de roomse Kerk.

De officiële afkondigingen van de Kerk (dogma's bijvoorbeeld) betreffen trouwens geen nieuwe uitvindingen, maar zijn bevestigingen van wat reeds voordien lange tijd door het godsvolk (dus niet alleen door de ‘hiërarchie’) werd beleefd.

Wat de eucharistie betreft: reeds de Waldenzen probeerden in de twaalfde/dertiende eeuw de priester als enige bedienaar van dit sacrament te ontcrachten. Het vierde Concilie van Lateranen (1215) heeft toen gesteld dat alleen een wettig gewijde priester de bedienaar van de eucharistie is.

De mannelijke celibaatsregel voor de priesters, waar lezeres De Langhe blijkbaar naar verwijst, is niet door Jezus zelf ingesteld tijdens zijn aardse leven. Het Concilie van Trente heeft wellicht aan bepaalde misstanden, die mede

aanleiding waren voor de reformatie, paal en perk willen stellen.

Tot slot, er zouden geen teksten in het Nieuwe Testament zijn die verwijzen naar de eucharistie. Ik verwijs hierbij naar Lucas 22, 7 en 19-20; 1 Korintiërs 11, 24-25; Johannes 6, 27 en 53 en volgende; Matteüs 26, 17 en 28-29; Marcus 14, 24-25; Handelingen 13, 1 en zo voorts. Jezus heeft gezegd: „Gaaf en onderwijst.” Maar blijkbaar is de onwetendheid groot.

Karel PHILIPS, Kuringen

Pausbezoek aan Duitsland

KERK & leven, 5 OKTOBER 2010

Ik feliciteer Bert Claerhout voor zijn objectieve en verhelderende column over het bezoek van de paus aan Duitsland. Paus Benedictus XVI heeft nooit toegegeven aan de geest van het modernisme. Kijk maar naar zijn visie over abortus, celibaat en dergelijke meer. Nooit gaf hij toe aan wie wilde versoepelen of aan wie de katholieke leer wilde onderuithalen. Hij bleef bij zijn principes.

Paus Benedictus XVI is een man van één stuk. We hebben meer priesters en bisschoppen nodig met de gedrevenheid van deze paus. De liturgie probeert hij zonder meer terug op het juiste spoor te krijgen en op termijn zal hij daar ook in slagen. De nieuwe seminaristen zijn opnieuw rooms-katholiek en zullen hun beleid in hun parochie met

verve kunnen uitdragen. Het authentieke gelaat van de Kerk wordt opnieuw zonder schroom vertoond.

Ik ben van mening dat paus Benedictus XVI, ondanks veel tegenkanting, eindelijk de restauratie heeft ingezet.

Luc VERREYCKEN, Aarschot

Dierenzegeningen

KERK & leven, 12 OKTOBER 2010

Onder de kop *Volksdevotie geeft gemoedsrust en steun* heeft u het, naar aanleiding van het liturgisch congres, over volksdevoties. Een van de devoties zijn de jaarlijkse Sint-Hubertusvieringen met dierenzegeningen.

Als diaken-jachthoornblazer ben ik dikwijls bij zulke vieringen betrokken. Wat me in uw bijdrage stoort, is dat er nog altijd wordt gesproken over ‘dierenwijdingen’. U schrijft dat er op de Sint-Hubertusviering in Tongeren jaarlijks honderden katten, honden en paarden worden gewijd. Dat kan niet. Dieren worden gezegend.

Als dit muggenziften is, bedenk dan dat in onze Kerk vrouwen nog steeds niet kunnen worden gewijd, maar dieren blijkbaar dus wel. Het geeft de indruk dat honden en katten meer gewaardeerd worden dan vrouwen. Natuurlijk is dit niet zo, maar gelieve dan ook de juiste termen te gebruiken, om alle gevoeligheden hierover te vermijden.

Diaken Herman JANSEN, Schoten